

Arrest

nr. 64 113 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM, loco advocaat J. APPELEN en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Iraakse nationaliteit, geboren te Pebaz op X. Hij diende op 26 februari 2007 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 april 2008 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingstatus.

1.3. Bij arrest van 2 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opnieuw een beslissing genomen houdende de weigering van de subsidiaire beschermingstatus.

1.4. Op 14 juli 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.5. Op 1 december 2008 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij arrest van 20 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opnieuw een beslissing genomen houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 22 april 2009 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.8. Op 4 mei 2009 werd door de gemachtigde van de federale minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag.

1.9. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep bij arrest van 27 augustus 2009 heeft verworpen.

1.10. Op 12 mei 2009 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

1.11. Op 18 mei 2009 werd door de gemachtigde van de federale minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag.

1.12. Op 23.3.2010 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.13. Op 26 maart 2010 werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van verzoekers asielaanvraag.

1.14. Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep bij arrest van 29 juni 2010 heeft verworpen.

1.15. Op 5 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.16. Op 23 september 2010 werd door de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene legt een attest voor van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarin wordt bevestigd dat hij bij zijn asielprocedure een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd. Uit de beslissing van 15.04.2008 van het CGVS blijkt dat deze identiteitskaart een volledig namaak betreft (zie administratief dossier). Ook omtrent het authentiek karakter van het door betrokkene tijdens de asielprocedure voorgelegde nationaliteitsbewijs werden er ernstige twijfels geuit door het CGVS in hun beslissing van 15.04.2008 (zie administratief dossier). Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Betrokkene dient zich dan ook te richten tot de juiste autoriteiten. Betrokkene legt nog enkele andere stukken voor, met name zijn attest van immatriculatie en zijn bijlage 26bis. Echter, deze stukken kunnen niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie en een bijlage 26bis afgeleverd worden door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Verder legt betrokkene nog een ‘attest van burger’ voor. Ook dit stuk kan niet door onze diensten worden aanvaard aangezien de omzendbrief van 2 1.06.07 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Tenslotte legt betrokkene nog enkele andere stukken voor namelijk het nationaliteitsbewijs van zijn moeder, van zijn vader en van zijn broer. Daarnaast legt hij ook nog het identiteitsdocument en de identiteitskaart van zijn vader voor. We dienen

op te merken dat deze documenten niet over betrokkene zelf handelen. Daarom kunnen deze stukken dan ook niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsbewijs voor betrokkene. Betrokkene geeft aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om andere stukken bij te brengen. echter hij legt hier geen enkel bewijs van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Aangezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van “de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“Doordat verwerende partij het regularisatieverzoek onontvankelijk verklaarde stellende dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Terwijl het regularisatieverzoek van verzoeker wel degelijk ontvankelijk is onder meer doordat verzoeker wel degelijk de nodige identiteitsdocumenten tesamen met zijn regularisatieverzoek meestuurde, evenals doordat verzoeker in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9 ter bijkomende identiteitsdocumenten verzond, zodat verwerende partij ook hiervan kennis kon nemen in het kader van de aanvraag 9bis. B. Uiteenzetting: Verzoeker verwees bij zijn regularisatieaanvraag naar een attest uitgaande van het CGVS waaruit blijkt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs heeft overhandigd aan het CGVS. Voormelde documenten bevonden zich nog steeds in het administratief dossier. Voorts bracht verzoeker een attest van burger bij, waaruit ontegensprekelijk de identiteit van verzoeker blijkt. Voormeld stuk bevestigt de identiteit van verzoeker. Blijkbaar twijfelt verweerder niet aan de echtheid van voormeld stuk. Verzoeker is alsdan van mening dat verwerende partij voormeld stuk in overweging had dienen te nemen en de aanvraag minstens reeds om deze reden ontvankelijk diende te verklaren. Voormeld stuk bevat voorts de nodige stempels en handtekeningen van de daartoe bevoegde personen. In het kader van een aanvraag artikel 9 ter, hetwelk werd ingediend op 13.08.2010 en alsdan anderhalve maand voor de beslissing van DVZ in het kader van artikel 9 ter, legde verzoeker bijkomende documenten neer, waaronder een “attestation d' impossibilité”. (stuk 3 en 6) Uit voormeld document blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk is om een geboorteakte te verkrijgen om reden dat de archieven in het thuisland van verzoeker zijn vernield. Voormelde documenten maakten alsdan deel uit van het administratief dossier en had verwerende partij bij de beoordeling van haar beslissing hiermee rekening dienen te houden. Ook het attest van burger werd wederom bijgevoegd. Voorts werd eveneens een “attestation tenant lieu d' acte de naissance” voorgelegd waarin wederom de identiteit van verzoeker werd bevestigd. (stuk 6) Voormeld attest werd gelegaliseerd, zodat omtrent de echtheid hiervan eveneens geen twijfel kan bestaan. Verwerende partij heeft hier geen enkele rekening mee gehouden, zodat verzoeker van mening is dat er in casu sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel, evenals schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker brengt alsdan voldoende identiteitsdocumenten bij, minstens brengt verzoeker een begin van bewijs bij waaruit blijkt dat het voor verzoeker op een bepaald moment niet mogelijk was om de vereiste documenten voor te leggen. Verzoeker heeft in het kader van zijn medische regularisatie bovendien vertaalde identiteitsdocumenten bijgebracht. (stuk 7 en 8). De regularisatieaanvraag van verzoeker diende dan ook ontvankelijk en zelfs gegrond verklaard te worden. Zulks is des te meer het geval daar de ontvankelijkheid van een 9bis aanvraag door DVZ dient beoordeeld te worden op het moment van de beslissing en niet op het moment van de aanvraag. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (Rvst. 2 februari 2007, nr. 167.411; Rvst. 14 februari 2006 nr. 154.954) Verweerder heeft niet alle nodige documenten van verzoeker in rekening gebracht, zodanig dat het zorgvuldigheids -en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn. Elke redelijke en zorgvuldige overheid had immers in deze omstandigheden het regularisatieverzoek van verzoeker ontvankelijk verklaard. Het middel is op dit punt derhalve gegrond. Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing dd. 23.09.2010 dient nietig verklaard te worden”.*

2.3. Verzoeker houdt voor dat geen rekening werd gehouden met de documenten die werden gevoegd bij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dewelke ingediend werd op 13 augustus 2010.

2.4. Uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt, dit wordt kennelijk niet betwist door verzoeker, dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat het bestuur geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel "onontbeerlijk" is.

2.5. De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden:

"Het nieuwe artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omszendbrief van 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat:

"Deze interpretatie steun vindt in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

2.6. De memorie van toelichting stelt inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet het volgende: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart aanvaard worden, Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

2.7. Verzoeker heeft, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld, nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, zodat het bestuur geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht en wettig tot stand is gekomen.

2.8. Verzoeker kan immers niet dienstig voorhouden dat het gegeven dat hij naderhand en naar aanleiding zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van medische redenen, in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, nieuwe identiteitsdocumenten heeft gevoegd.

2.9. Immers bepaalt de omzendbrief van 2 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, uitdrukkelijk dat de aanvraag onontvankelijk is *"wanneer de identiteitsdocumenten niet*

bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld". (punt II C2-c). Deze vereiste wordt terecht gesteld nu, bij ontstentenis daarvan, de fraudemogelijkheid evident is.

2.10. Verzoeker geeft inderdaad geen enkele verantwoording of verklaring in zijn aanvraag waarom hij de stukken waarnaar hij verwijst niet heeft voorgelegd, en evenmin geeft hij enige verantwoording in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet waarom de stukken plots wel kunnen worden voorgelegd. Het staat dan ook vast dat een verzoekende partij die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart, dan wel de motivering die hem hiervan vrij stelt, bij zijn aanvraag dient te voegen.

2.11. De bewijslast, inzake het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Dit blijkt duidelijk uit de wettekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar andermaal verwezen wordt, wordt dit standpunt bevestigd:

"Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag" (onder II.C. 1 .b).

"Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk" (onder II.C .2 .h. 1)"

2.12. Deze zienswijze sluit aan bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 (zie o.m. de memorie van toelichting van artikel 4 van september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei). De omzendbrief van 21 juni 2007 steunt zich overigens uitdrukkelijk op deze voorbereidende werken. Het is dan ook niet toegelaten om zijn identiteit "in etappes" te bewijzen, of pas nadien een a posteriori een motivering toe te voegen, dewelke niet was opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.13. Daarenboven bevat de bestreden beslissing nog een ander determinerend motief. Met name het gegeven dat verzoeker in het verleden reeds documentaire fraude pleegde voor het Commissariaat-Generaal. Het bestuur motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

"(...) Uit de beslissing van 15.04.2008 van het CGVS blijkt dat deze identiteitskaart een volledig namaak betreft (zie administratief dossier). Ook omtrent het authentiek karakter van het door betrokkene tijdens de asielprocedure voorgelegde nationaliteitsbewijs werden er ernstige twijfels geuit door het CGVS in hun beslissing van 15.04.2008 (zie administratief dossier). Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Betrokkene dient zich dan ook te richten tot de juiste autoriteiten (...)"

2.14. In de instructie van 19 juli 2009, waar verzoeker zich zelf op wenste te beroepen, wordt uitdrukkelijk vermeld dat *"Deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd"*.

Terwijl in het vademecum wordt verduidelijkt dat:

"Gevallen van uitsluiting van regularisatie:

- 1) Personen die een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*
- 2) Personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd".*

2.15. Gezien het voormelde vermocht het bestuur geheel terecht en overeenkomstig de richtlijnen in de instructie, te beslissen dat verzoeker niet kon worden geregulariseerd gezien de gepleegde fraude en/of misleiding van de Belgische overheid. Verzoeker voert ter zake ook geen verweer of betwist niet dat de vaststellingen aangaande de fraude in de motivering, met duidelijke verwijzing naar de relevante stukken uit het administratief dossier, niet feitelijk correct zouden zijn.

2.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. nr. 82.301 van 20 september 1999), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de voorgaande bespreking, waaruit blijkt dat verzoeker geen onontbeerlijk identiteitsdocument in een aanvaardde vorm of een gelijkwaardige motivering heeft bijgebracht bij het indienen van zijn aanvraag en te meer nu fraude werd weerhouden, kan niet besloten worden dat het bestuur kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

2.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411; R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker betwist niet dat de feitelijke gegevens dewelke weergegeven worden in de motivering van de bestreden beslissing en waarop deze beslissing is gebaseerd feitelijk onjuist zijn of verkeerdelijk gekwalificeerd werden door het bestuur. Het bestuur heeft alle relevante elementen die verzoekers dossier kenmerken in beschouwing genomen, deze onderzocht en afgewogen, doch niet weerhouden om duidelijke en rechtmatige redenen. Een schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht liggen dan ook niet voor.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC